

Rahma Deniz

- şiirler -

Yayın Tarihi:

15.5.2006

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kùltür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Adı İstanbul...

Saçlarını taradı İstanbul,
Savurdu yüzüme.
Uzattım ellerimi her köşesine
Martılar yüzlerini yıkadı denizinde.

Bir İstanbul sabahına uyandım;
Her haliyle güzel, İstanbul sabahına...
Annemin sesi çınladı sokaklarında;
"Yutmasın seni bu şehir? ! "

Ah bu şehir! ! !

Gitme dediklerimin gittiği,
Baharı ayrı güzel
Sonbaharı ayrı...
Sevdiğimi elimden alan;
Yabancı bir kadın gibi

Sarı saçlı
Beyaz saçlı
Kızıl saçlı
Gül yanaklı İstanbul...

Benden fazla sevilmen mi koydu bana bu kadar?
Senin gibi boynum yok diye bütün bunlar?
Ellerim narin değil mi senin kadar?

Senin gibi mavi değil gözlerim;
Bu mu sebebi? !
Terkedilmişliğim?

Rahma Deniz

Atlı Karınca Kurdun Kalbime...

biliyorum,
sen kolay demeysin
seni seviyorum, diye
belki bir tek bana söyledin
bütün içtenliğinle...

işte bu yüzden;
bayram yeri gibi kalbim!
içimde kocaman bir atlı karınca dönüyor!

bu yüzden işte;
atlı karıncada bir sürü çocuk gülüyor...

Rahma Deniz

Ben Şaşkınım! ! !

sensiz geçen her günü zarar sayarken ben,
belkide en derin sevdaların kollarındasın sen...

önemli olan nedir, bulamadım sevgide
ellerimi her uzattığımda koskocaman bir boşluk.
haykıramıyorum adını; nedenim yok
yazık! ..

Rahma Deniz

Çıglık

Bir resim buldum; sen, babam ve kardeşim
Yanyana durmuşsunuz
Bense öndeki sandalyede,
Sen bir elini benim omzuma koymuşsun,
Diğer elinle babamın elini tutmuşsun.
Kardeşimin kaşları çatık her zamanki gibi;
Beni yine kıskanıyor besbelli..
Babama dişlerini gösterme demişsin ki;
Sadece gülümsemiş.
Eminim flaş patlar patlamaz,
Muhteşem kahkahasını atmıştır.
Senin gözlerinde en merhametli bakışların,
Gülümsemeyi yine unutmuşsun.
Kim bilir aklına kimin acısı gelmiş
Hangi yoksulun derdi ile ağlamaklı olmuşsun
Kim bilir...
Daha yürümeyi yeni öğreniyorum ki;
Beni sandalyeye oturtmuşsunuz.
Emziğimi ağzımdan aldığınız için,
Kızmışım, ağlamışım gözlerim yaş içinde...
Seni öpüyorum gerçekmişsin gibi,
Sonra babamı...
Kardeşimi öpüyorum
Sen odadan çıkar çıkmaz canımı yaktığı halde.
Ne zaman gördüm sizi en son?
Galiba iki, üç gün önce
Yanağıma bir öpücük koyup;
İyi geceler dilediğini hatırlıyorum
Bir de, seni seviyorum dediğini...

Ama hertaraf yıkılmış, ne oldu böyle?
Evimiz nerede? ...
Emziğimi yine kaybettim
Hem çok acıktım
Ne olur gel ANNE! ...

Rahma Deniz

Doğmayacak Çocuğum...

umut kapılarını kapattım birer, birer
istememedim seni de ellere versinler.
yıldızlar ülkesine seni çabuk gönderdiler
benim doğmamış doğmayacak çocuğum...

merak etmedim mi sanki saçlarının rengini,
bilemem ki gözlerin mavi miydi, yeşil mi?
ufacık ellerini tutmaya kıyamazdım
benim doğmamış doğmayacak çocuğum...

günahsız başını koyamadın omzuma,
daha sen doğmadan kader girdi araya.
annen! vicdansızın biriydi sanma,
benim doğmamış doğmayacak çocuğum...

yaşamak ne zor bilersen, herkes vurur da gider,
sabredersen, bitti sanırsın ama bitmez çileler,
benim gibi senin de umudun bir gün biter,
benim doğmamış, doğmayacak çocuğum...

yine de güzel olurdu yaz akşamları,
belki sen de severdin kışın yağan karları,
bana artık açılmaz cennetin kapıları,
benim doğmamış, doğmayacak çocuğum...

sana masal diye anlatılanlar var ya,
bir gün gerçek olarak çıkar karşına,
sen de bedbaht olurdun hayatın kollarında,
benim doğmamış doğmayacak çocuğum...

benden selam söyle yıldızlar ülkesine.
benim yerime kim sardı seni sinesine?
bütün ömrü boyunca hasret kalacak annen,
benim doğmamış, doğmayacak çocuğum...

affet beni, affet bebeğim!
ağlarım senin için doğmadan kaybettiğim.
ne sen beni kokladın, ne ben seni sarılabildim,
benim doğmamış, doğmayacak çocuğum...

Rahma Deniz

İfade

kalabalık geldiler!
düğünün tam ortasında.
çocuklar korkudan ağladılar
yaşlılara bile tekme tokat girdiler.
Çalgıcıları kovdular
masalar devrildi
silahlar ateşlendi.
yangın çıktı samanlıkta
büyüdükçe büyüdü
kazayla çoban vuruldu
yere düştü bayıldı.
yarası bayağı derindi
kanadıkça kanadı.
havayı toz duman kapladı
yıldızlar gökten koyboldu
oysa güzel bir geceydi.

muhtarın sesi titredi
kimseye çıt diyemedi.
rakıdan bir yudum çekti
sessizce orayı terketti.

kalabalık gediler hakim bey
damadı bağladılar
düğünü dağıttılar
gelini alıp kaçtılar...

Rahma Deniz

Sen!!!

Sen mi???
karanlıklar ülkesinde önce tutan ellerimden
sonra aniden bırakan...
gerçek hiç bir şey yok senin için
her şey yalan...

kapattığım fincan fallarında,
rüyalarımda kol gezen
gönlümün gardiyanı sen! ...

kaldır artık şu demir parmaklıkları
çek önümden! !
zincir vurduğun yüreğimin anahtarını ver...

ya tut ellerimden yeniden
ya da... çık gönlümden
çık ki ben yaşayayım...

Rahma Deniz

Suç Bizim!

Şelam sana İstanbul...
Özür sana...
Ne varsa kötülük;
Biz yaptık
Sonra suçu attık sana...

Oysa her köşende bir güzellik saklıydı.
Temiz sevgilerle yıkamalıydık sokaklarını
Seni seyretmeliydik en güzel duygularla
Huzur bulmalıydı ruhumuz...

Hesap sor İstanbul!
Hesap sor bana!

Nasıl bu kadar güzelliğin içinde,
kapkara düşündük...
Nasıl, mendil satan çocuklarımız oldu
sokaklarında...

Evliyaşar şehri,
Dualı İstanbul...

Gelin arabaları geçerken
köprülerinin üstünde,
Ne acı hayatlar yaşandı
aynı köprünün altında...

Aslında biz biliriz
en masum aşkı yaşamasını.
İyi olmak istesek; en iyisi oluruz
biliriz...
sevdik mi tam severiz...

Anlat İstanbul anlat bana;
neyi unuttuk?
vefayı mı?
sevdayı mı?
aşkı mı?

Ağlayan çocuğun saçını okşamayı
gözyaşını silmeyi mi?
Ve açık bırakıp dükkânın kapısını
Namaza gitmeyi mi?
Güveni mi unuttuk?

Şelam sana İstanbul...
Özür sana...
Ne varsa kötülük;
Biz yaptık,
Sonra suçu attık sana...

Rahma Deniz